צמססיד מסדם לה מססיד דיינה משתע מפירושו ז"ל דדוקה בעדוה ע"פ סיה זו ולם בקיום השער הבער מכנים שוב אינו לריך קיום והרמב"ם כאבם שלפ השבים שמוש או משטים הייתו מפעם מטירוטו די דווקט כעווט ע פ טיח זו ונס בקיום הפפר חבו סים הפער מקיים עוב סיע נדיך קיום והדמב"ל הפכל בלים מרו"ף רבו אמרה ומ"מ כתב דלענין מעשה כיון שר"ח והרמב"ל והרטב"ל המרוף היים למי שהייף א"ב שר הרוב"ף ל"כ מרי נילם דמעו כלו בלין ממון להקל על המחבע וכל היכל דליכל פלענתלי דרצווחל נקפינן הכי להקל על הנחבע כמו שכחבו המפרשים בפ"ק דע"ד וכ"כ הרמב"ן והר"ן בפ' אנו פרפות עכ"ל:

ב"ה א אין מוסבין דין מן הדינים וכני . איתא בספרי מבואר מן הכחוב לכל שון ולכל הטאח אינו קם אבל קם לשבושה ובפ' שבועת הדיינין מייתיכן לה ובכמה דוכתי: ב בשני מקומות האמינה חורה וכו'. בפוסה דכתיב ושד פין בה ובשנלה שרופה דכתיב לא נודע פי הכהו: ומדבריהם נעדוה אשה וכו' . בכתובות ובכתה דוכתי משום

דמתחת דייקה וחינסבה: ג על פי שנים וכו'. בפ"ק דסנהדרין ופנין קמפי מפה משל עדים:

מכל בית דין ויצטרפו אכל העד עם הדיין שהעידו שני חעדים בפניו אין מצמרפין: ז אע"פ שמצמרפין העדות בדיני מטונות צריך שיעיר כל אחד משניהם בכל דבר כמו שביארנו. אבל אם העיד עד אחד במקצת דבר והעיד השני במקצתו אין טקיימין הדבר מעדות שניהם. שנאטר על פי שנים עדים יקום דבר. כיצד זה אוטר פלוני אכל שדה זו שנה פלונית [ק] וזה העיד שאכלה שנה שניה וזה העיד שאכלה שנה שלישית. אין מצמרפין עדות שלשתן ואומרים הרי אכלה שלש שנים שכל אחד ואחד העיד במקצת הדבר. וכן אם העיד זה

אני ראיתי שערה אחת בצד ימינו של זה וזה אומר אני ראיתי שערה אחת בצד שמאלו של זה באותו היום. אין מצמרפין דכרי שניהם כדי שנאמר הרי העידו שניהם שהיה זה גדול ביום פלוני לפי שכל אחד מהם לא העיד אלא במקצת המיטנין. אפילו העידו שנים בשערה אחת והעידו שנים בשערה אחרת שהרי כל כת מהם העידה על חצי דבר ואין זו עדות. אכל אם העידה האחת שראתה שתי שערות בצד ימין והעידה השניה שראתה שתי שערות בצד שמאל מצטרפין וכן כל כיוצא בו:

פרק חמישי

חותכין דין מן הדינין על פי עד [6] אחד לא דיני ממונות ולא דיני נפשות. שנאמר לא יקום עד אחד באיש לכל עון ולכל חמאת ומפי חשמועה למדנו שקם הוא לשבועה, כמו שביארנו בהלכות פוען: ב בשני מקומות האמינה תורה עד אחד. בסומה שלא תשתה מי מרים ובעגלה ערופה שלא תערף כמו שביארנו. וכן מדבריהן בעדות אשה שיעיד לה שמת בעלה: ג וכל מקום שעד אחר מועיל אשה ופסול כמו כן מעידים. הוץ מעד אחר של שבועה שאין מחייבין שבועה אלא בעדות כשר הראוי להצמרף עם אחר ויתחייב זה הנשבע ממון על פיו. יעל פי שנים עדים או על פי שלשה עדים לעשות שלשה כשנים מה שנים נמצא אחד מהן קרוב או פסול במל א כמ"ג לאוין סי' ריג: ב טוח"מ סי' לו סמ"ג פס:

ממונות בדיני ממונות מאצ"ב בהנמרפק הפדום בדיני ממונות וכו". בכח קמם פרק מדובה (דף כ') ובבל בפרל כ' הוקת (דף כ"ו:) למרי דרבק דרשי יקום דבר ולא חלי דבר למשופי שמים אומרים בערה אחה בגבה ואחה בכריסה ומפרם רביש נבה וכריסה לד ימין ולד שמחל ואמריק ופי הסם דאחד אומר אחת בנכם ופחד אותר אחת בכריסה הוי הלי דבר וחלי שדות וה"כ למחד משיד שפכלה שנה מחם וההד מעיד שמכלה שנה שריה והתד מעיד שמבלה שנה ג' לבל כיו שנים משדים על שנה מחם ושנים על שנה שנים ושנים על שנה ג' משנה שלימה הית בפ' הזקת הבתים דמנטרפין ופ"ח מ"ם משנים פותרים חחת בנבה ושנים מומרים מחת בכריםה וחירן הרי"ף מפוס דגבי שלם שמים מנו דמהני סהדוהייהו לשנין פירות שלכל בשנה ראשונה שחייב לשלם אם לא ימוֹפ פדים יותר מהני להיכא דמלא עדים יותר והוא חוקה והפום' חירנו דגבי ג' שנים באו כל מס שהיו יכולים לראות באוסם שנה. ומכל מפום מה שכתב רבינו מבל אם העידה סמתת שרמתה שפי שערות בלד ימין והעידה שנים וכי" קשים למפי נפקם מינם דמופרפין כה כל כם מהן מעידים על דבר שלם ומה סם לדיכים לכת השנים דמין לותר דלה סגי בשתי שערות בנבה או בכריסה עד ביהיו שהי שערות בשני המקומות. ולכן אני אומר שהנסחא סהמיחים בדברי רביט סיא כטו במנאתי בספר ישן וז"ל הבל הם סעיד ספחד שדחה שחי שערות בלד ימין והעד השני שרחה שתי שערות בלד שמחל מלכרפין וכן כל כיולא בזס. עכ"ל כך הית נוסחת דפום ווינילית . ועכ"ו לריך שיון מגה לן דמלפרפין כה סויה לה עדות מיוחדת ונהי דלדיני ממונות כשר לדיני נפשות פסול כדהיתה פרק קתה דמכות ונהבהר ברהב פרק זה ודין זה דשתי פערות בדיני נפפות פייך דסיינו לענין פונשין ולענין גישין וקדושין פ"כ

כבדול לענין מקח וממכל או לענין אם עדותו עדות אבל לענין דיני נפשות בעינן ששני העדים יראו השתי שערות עומם שבלד אחד שראה חבירו והכי מוכח לשון רבינו דבדיני ממונות עפיק שתחלת דבריו שע"ם שתופרפין העדים בדיני ממונות ולמד רבינו כן מכיון דקי"ל דעדותן מופרפין אש"ב דאמשי דמסהיד האי לא מסהיד האי כמו שנהבאר: שלה אין הוחכין דין מן סדינין וכו'. פשוט בהרבה מקומות בנמרם מהם שבוטות פרק שבוטות הדיינין לה יקום עד החד בחים ("הין לי הוח בדיני נפשות בדיני

ב בשצי מקומות האמינה תורה עד אחד בסוטה וכו". משנה פ' מי שקנת לה (דף ל"ה) אמר עד אחד אני ראיתיה שנטמאת לה היהה שותה: ובעגלה ערופה וכו". פרק בתרא דסופה (דף מ"ז) עד אומר ראימי את הסורג ועד אומר לא ראית היו עורפין ואמריק בנמ' דאי לא הוה מכחיש ליה הזה מסימן ומייתי לה מקרא:

וכן מדבריהם בעדות השם וכו'. יבמות כרק המשם שלום (דף קי"ו:) משנה עד החד מועד מת ונשלת ובא שלה ואמר לא מת הרי זו לא תוא ופירש בגמ' דה"ק עד אומר מת והחירוה לישא ובא אחר ואמר לא מה לא תוא מהיתרה הראשון אלמא דע"פ עד אחד מחירין אותה ובהדיא תון בהוף שהוחזקו להיות משיאין ע"ש עד אחד: ב וכו"עי וכל מקום בעד החד מועיל אם ופסול כמו כן מעידים. בסוף יבמות (דף קכ"ב) הון בהוחוקו להיות משיחים ע"פ ע"ל ע"פ עבד הו ע"פ שפחה ובפרק בהרל דסוטה

(דף מ^{מו}) הכן אשם הומרת רפיתי הת ההורג ופשה פותרת לפ רפים היו עורפין והם פוקמוה דפילי לפ הוות מבחשם לה לפ היו עורפין: הוץ מעד פחד של שבועה יבו'. איני יודע מהיכן הוליא רצינו דין זה אם לא מדאמרינן לכל שון ולכל העאה אינו קם אבל קם הוא לפבועה מפחש דבראוי לעדות שון וחשאה בלירוף אחר שסקינן: נ"ם שנים עדים וכו' עד מו כשחטף חפן מידו. משנה פ"ק דמכוח (דף ה'ו) קרובה לנשון רבינו :

"(דרבס צו גא מנאתרי לא כפ' שבועת סדיינין ולא בכתובות פרק סכותב ויגעתי ומנאתי אותם בספרי וסדרשה דמייתי בפ' שבועת סדיינין (דף פ') זם לשונם לא יקום עד אחד וכו' לכל הטאת סוא דמינו קם אבל קם הוא לבבועה וכן הובאה ג"ל בכסובות (דף פ"ו:) והם הם דברי רבינו):

לחם משנה

פ״ה אין תופטון דין מן סדינים כו' . (א"ם שיין כדכשות סרב המחבר בדרן משוחין דף וחם למר זה שלא כתב שדותו וכו' לפו היינו דינה דנתרם אלה רבינו הומר כן מסברתו דכתם קנין לכתיבה שומד ומהי דקהמר מנטרפין דהוי להיות מלוה על פה כיינו דינה דגמרה:

? אבל אם העידה האחת שראהה וכו". ודמי דסעות סופר הוא כדכתב הרכ"ת דכיון דאיכה כת שחת שמושרת שנים בגבה למה לי שינערך לכת השנייה דשנייה בכריכה דאין סברת לומר דבעינן הרוייהו מ"כ הממי מוסרפין הלא חצי דבר הוא א"ו הגירסא הוכונה היא אם העיד הראשון וכו' והוא דינה בהדיא פרק זה בורר (דף ל":) מתרו פס וכן שנבן ופבבת והקפו שם הילימת מחד הומר מחת בנבה והחד הומר מחה בכריסה ההי חלי דבר וחלי עדות הום הלה החד הומר שהיה ממר שחים בכריסה וא"כ יש לחמוה על הרב כסף משנה שכחב רבינו למדו מכיון דקי"ל דעדותן מוטרפין וכו' דלא היה צריך לכך דבהדיא אמרו כן בגמ': עדות

הנהות מיימוניות

[ס] ואע"ג דאסרינן במרובה המשה בקר ואפילו המשה חצאי בקר לא דמי ע"ש בתוספות: [6] בספרו תניא לא יקום עד אחד באיט אין לי אלא בדיני מטונות בדיני נפשות מניין ת"ל לכל המאת בקרבנות מניין ת"ל לכל עון למכות טניין ת"ל ככל המא לכל ולכל בכל להעלות לכחונה ולחוריד מן הכחונה וכו' ר' יוסי אומר לעון אינו קם אבל פם חוא לשבועה מכאן למרנו שעד אחר שיודע בחבירו עון דכר שאינו להשביע לא יעיד עליו ואם העיד לוקה משום דאפיק שום ביש עליה כדאמרינן

מנדל עווו

אבל אם סעיד כו' עד כאו'א העיד במקוח סדבר. פ"כ דכתוכות: וכן אם העיד זה אני ראיתי עד כוף ספרק . בסנהדרין פרק בורר וכתרת פ' חוקת הכתים (דף ל'ב): פיה אין מוחכין דין וכו' עד כמו שכיחרנו כמקומו . בסיפרי פרשת שופטים וסביחור פרק י"ח דסלכות בכועות ופ"ה דסלכות טוען ונטען: וכן מדבריכם בעדות הבס כו' עד על פיהם ממון . פ' כ' דכחובות: על פי שנים עדים עד כשמעף חפן מידו . פ'ק דפנסדנין (דף ס':):

הפסחים גבי טוביה וויגוד דנגדיה רבא לויגוד שהעיד על סוביה פירוש משום לאו דלא יקום מ"כ מלקות זה מדרבנן דמדאורייתא אין מלקות אלא בזמן שהסנהדרין נוהגין